

1898 - 1993

Врш' дејтњ сѣба

ЛИСТ ОСНОВНЕ ШКОЛЕ „ДЕСАНКА МАКСИМОВИЋ“ - ГОРЊИ МИЛАНОВАЦ
ГОДИНА III ❖ БРОЈ 7 ❖ ЈУН 1998 ❖ ПРИМЕРАК 2 ДИНАРА

ДЕСАНКА КАО НАДАХНУЋЕ

Благоје Рогач

КРАЉИЦА СЛАВУЈА

Глас славујев, очи светлуцаве,
душа јој се као небо плави.
Благи осмех не слеће са лица...
С неизбежним шеширом на глави.

Бранковина родила је славна
да вам песме у недоглед снује.
Молила је цара Душана
да недужне људе ђомилује.

Често звони ливадским звонцима
да уснуло опомене цвеће.
Милионе пчелица и мравца
златним звуком буди и покреће.

Срећа јој је лепа док се чека
и док само наговештај даје,
јер чим приђу два вољена ока,
слајка сјрећња полако престаје.

Обишла је васцелу планату
на крилима Чаробне свирајке,
оросила све очи на свету
призорима из Крваве бајке.

Кад сунце на починак пође,
залуду ја најтрај зове цвеће;
моле птице, шуме маховина,
али оно ни да чује неће.

Кренула је од вас насмејана
да би стигла до вечног санка,
мајка многих великих песника
и краљица славуја Д. . . . .

Песникињи у част

На свечаности поводом Дана школе (15. мај), откривено је пригодно спомен-обележје у част Десанке Максимовић, песникиње чије име наша школа носи. Реч је о барелефу у облику отворене књиге на чијој је левој страни добро познати песникињин лик, а на десној – као наук и незаборав за данашње и будуће генерације – стихови из њене песме Верујем:

„Моја земља пропасти неће.
Из смрти за слободу
слобода увек ниче,

као што из цветног семена
мора нићи цвеће,
и као што се из гнезда
увек излеже птиче“.

Аутор спомен-обележја је Небојша Савовић Нес, академски вајар из Горњег Милановца, а част да га у присуству председника СО Дражимира Марушића и других званица и гостију открије указана је Драгани Стефа-новић, VIII/2, ученику генерације '97/98.

M. T.

Како да оставим своје детињасте
снове! Не, не желим да одрастем, јер
ће моје снове ветар однети некој другој
девојчици.

Није ово завршена
само једна школска
година. Кажу: готово
је детињство.

Гледам замишљена лица својих друго-
ва и другарица. Никада их нећу забора-
вити, знам. Остаће сећање на срећне
дане, онда када смо се сви радовали
истим стварима. Шта рећи на расстанку?
Једно „здрavo“ је премало за све ове
дивне године које смо заједно провели.
Како оставити једну учионицу када
свака клупа у себи крије тајну наше

младости. Кад последњи пут будем
чула звоно, у овој најлепој школи,
мислима ћу загрлити све оно што сам

волела. Загрлићу једну
учионицу, једно место у
дворишту. Знам, бићемо
тужни тог петка. И
понека суза квасиће

нам лица. Биће то сузе којима ћемо се
опростити једни од других. Биће то
знак да смо се сви волели.

Зажмурићу тог последњег дана. А када
отворим очи, наизглед све ће бити
исто, али у ствари много тога ће се
променити.

Јелена Петровић, VIII/1,

Ойрашићмо се...

ЗАВИЧАЈНА ЗНАМЕЊА

НОРВЕШКА КУЋА

ОСНОВНА ШКОЛА
"ДЕСАНКА МАКСИМОВИЋ"
ГОРЊИ МИЛАНОВАЦ

Одлуком Скупштине општине Горњи Милановац, број 1-06-12, од 22.XI 1991. године, основана је Четврта основна школа. Ова најмлађа школа у граду настала је деобом Основне школе "Момчило Настасијевић", чији је скучен и неуслован простор у почетку користила за рад. Од 15. маја 1993. године Школа носи име песникиња Десанке Максимовић.

У модерну зграду (осам учионица) Школа је усељена 3. маја 1995. док је физкултурна сала предата на употребу 3. децембра 1995. године. У току је трећа фаза изградње (осам учионица и сала за опште намене).

Подручје школе обухвата северни део града (од улица: Радича Поступовића, Јованке Радаковић и Кнеза Александра Карађорђевића од броја 153) и насељена места: Велереч, Неваде, Сврачковци, Мајдан, Мутањ, Горња Врбава, Доња Врбава, Доња Црнућа, Бело Поље, Липовац, Прњавор, Враћевшница и Горња Црнућа.

У складу са одредбама Правилника о мерилима за утврђивање цене услуга у основној школи (Сл. гласник РС, бр. 42/93). Школа се сврстава у тип школе са 24 одељења, јер у свом саставу има 19 физички издвојених одељења на удаљености 5-25 км од матичне школе.

Школске 1997/98. године наставу похађа 901 ученик у 40 одељења и то:

- у матичној школи у Г. Милановцу 624 (21 одељење);
- у осморазредној школи у Враћевшници 171 (10 одељења);
- у четвороразредној школи у Белом Пољу 7 (неподељена школа);
- у четвороразредној школи у Д. Врбави 34 (2 комбиноана одељења);
- у четвороразредној школи у Г. Врбави 7 (неподељена школа);
- у четвороразредној школи у Сврачковцима 26 (2 комбинована одељења);
- у четвороразредној школи у Мајдану 20 (2 комбинована одељења);
- у четвороразредној школи у Мутњу 6 (неподељена школа).

Школа запошљава 74 радника, од тога 51 у настави. (Број припадајућих радника по Нормативу је 77,00)

* * *

Први број школског листа, симболично названог "Врт детињства", изашао је 16. маја 1996. године поводом обележавања петогодишњице постојања и прве годишњице рада Школе у новоизграђеном објекту.

Кућа пријатељства Југославије и Норвешке (популарно названа Норвешка кућа) и по изгледу и по намени јединствен је објекат. Саграђена је на благој падини поред пута који води од Београда ка Чачку. Упечатљивим изгледом већ је постала један од визуелних симбола града, а функционише као објекат културе који има и угоститељски значај.

Норвешка кућа свечано је отворена 1987. године, а симболизује пријатељство двају народа започето у суровим околностима Другог светског рата. Споља је она комбинација викиншког брода и српске куће. За ову идеју њен аутор арх. Александар Ђокић добио је 1988. године „Борбину“ награду за архитектуру. Саграђена је прилозима из Норвешке и Југославије, а за градњу је употребљено дрво из Норвешке.

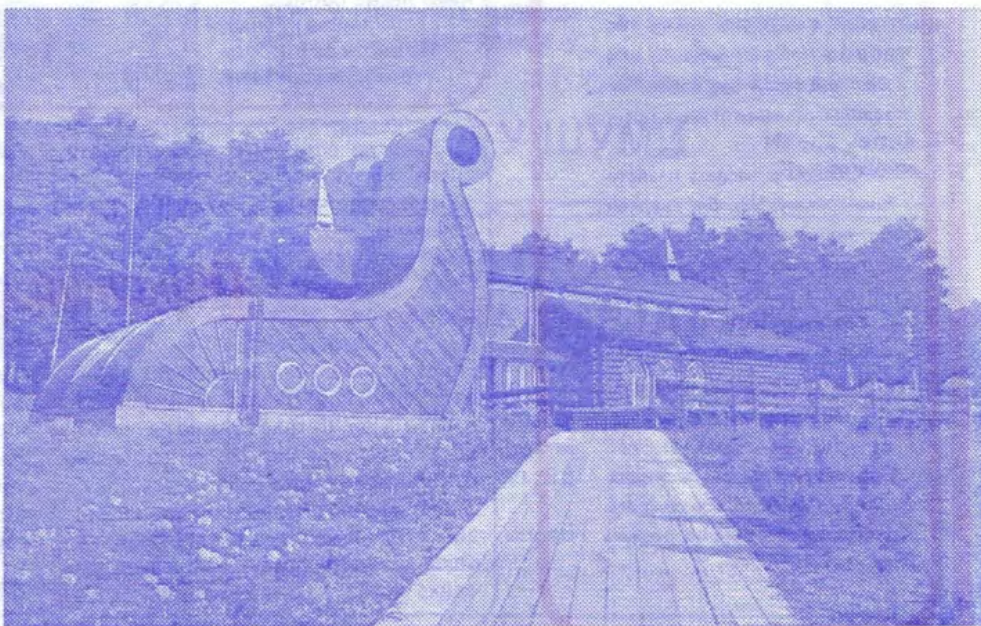
Музејска поставка у Кући дочарава пријатељство двају

народа. За време Другог светског рата многи Југословени били су интернирани у сурове нацистичке логоре по Норвешкој: Отпор према окупатору Норвежани су испољавали помагањем заробљеницима (дотурање лекова и информација, сакривање и пребацивање бегунаца у неутралну Шведску). За прихват бегунаца у брдима средње Норвешке била је изграђена колиба названа „Српска кућа“.

Лепо је доћи у Норвешку кућу. Смештена у натакнутој природи, има паркинг, широм отавра врата ђачким екскурзијама, путницима и свим добронамерним гостима.

Резервације на телефон 032/712-409

Према тексту Бранке Костадинов, објављеном у књизи „Десанкини вртови“ (Горњи Милановац, 1997)

ДАН ШКОЛЕ И СТОГОДИШЊИЦА РОЂЕЊА ДЕСАНКЕ МАКСИМОВИЋ

❖ Враћевшница

Поводом Дана школе у Издвојеном одељењу у Враћевшници одржана је (15. маја) свечана седница колектива и изведен пригодан програм посвећен стогодишњици рођења песникиње Десанке Максимовић.

Програм су извели ученици чланови хорске, фолклорне и драмско-рецитаторске секције, а у његовој припреми учествовале су учитељице **Миланка Вучићевић**, **Марина Глишић**, **Биљана Пантић**, **Мирјана Божовић** и наставнице **Снежана Милосављевић** и **Вера Продановић**.

*Марина Миловановић, учитељица
/Доња Врбава/*

❖ Горњи Милановац

Стогодишњица рођења песникиње Десанке Максимовић и Дан школе у нашој матичној школи обележени су 15. маја. Тим поводом у Дому Војске Југославије изведен је, за позване госте, родитеље и грађане, уметнички програм "О младости" у коме су учествовали школски хор, музичка, драмско-рецитаторска, фолклорна и ритмичка секција. Програм су осмислили професор **Софка Радојичић**, (избор ситихова), наставник **Радиша Јовановић** (музика) и учитељице **Сања Антонијевић**, **Душица Грујић** и **Невенка Ковачевић**.

По завршетку програма, у холу школе одржана је свечана седница којој су, поред чланова колектива, присуствовали **Дражмир Марушић**, председник СО, **Рајко Нешковић**, потпредседник СО, **Драган Ђорђевић**, председник Извршног одбора СО и **Јовица Царевић**, председник Школског одбора.

Седница је почела откривањем барелефа Десанке Максимовић. Та част припала је **Драгани Стефановић**, ученици VIII.

Потом је о раду у текућој школској години говорио директор **Милета Мијаиловић**, док је **Милош Зорић**, ученик VIII прочитао свој рад о Десанки Максимовић и непролазним вредностима њеног дела.

На седници су радницима школе уручене награде. За десет година рада у школи награде су примили секретар школе **Мирјана Пршић**, учитељица **Љиљана Максић**, и **Лидија Павићевић**, помоћни радник. Сходно Правилнику о наградама за резултате постигнуте на такмичењима награђени су **Софка Радојичић** (проф. српског језика), **Миливоје Трнавац** (наставник српског језика), **Снежана Недић** (проф. историје) **Лела Миланковић** (наставник математике), **Андрија Спасојевић** (наставник физике), **Верица Недељковић** (наставник хемије), **Вера Илић** (наставник историје), **Зора Средојевић** (професор техничког образовања) и **Верка Вуковић** (учитељица).

По завршетку седнице приређено је другарско вече.

М.Т.

❖ Грделица

Централна прослава Дана Десанкиних школа одржана је у Грделици. Тим поводом промовисан је зборник "Десанкини вртови детињства" (издавач школа из Земунa) у коме је објављено преко 150 ученичких литерарних и око 70 ликовних радова из 18 Десанкиних школа. Посебно признање одато је ученицима наше школе. Према оцени проф. **Александра Милановића**, асистента на Филолошком факултету у Београду, радови наших литерараца креативношћу су одскочили од радова из других школа.

Делегацију наше школе на свечаности у Грделици чинили су **Милета Мијаиловић** (директор), **Милимир Продановић** (руководилац одељења из Враћевшнице) **Миливоје Трнавац** (наставник) и **Јовица Царевић** (председник Школског одбора).

М.Т.

Са свечане седнице колектива у Враћевшници, гледамо: **Миломир Средојевић**, председник Савета Матне заједнице; **Богољуб Вучићевић**, члан Савета Матне Заједнице; **Милета Мијаиловић**, директор школе; **Јовица Царевић**, председник Школског одбора, и **Милимир Продановић**, помоћник директора школе.

Ученици из Издвојеног одељења у Враћевшници – учесници у програму посвећеном Дану школе и стогодишњици рођења песникиње Десанке Максимовић.

На свечаној седници колектива у Горњем Милановцу, **Милош Зорић**, ученик VII/1, прочитао је свој рад о поетској диви из Бранковине и непролазним вредностима њеног дела. Лево: **Јовица Царевић**, председник Школског одбора, десно - **Милета Мијаиловић**, директор школе.

Гости ОШ "Десанка Максимовић" из Грделице на свечаној приредби приређеној у част стогодишњице рођења Десанке Максимовић и поводом 120-годишњице постојања школе.

ЛЕТОПИС '97/98

9.V.1998. НАГРАДА ЛИТЕРАРЦУ.— За обраду теме *На Брду мира, пред спомен-костурницом палих у борби против фашизма* **Бојана Пискулић** (VII2) добила другу награду у новчаном износу од 350 динара.

Конкурс је расписала Општинске организације СУБНОРА-а, а из наше школе било је највише учесника—16.

25.V.1998. ОКРУЖНА СМОТРА МЛАДИХ ЛИТЕРАРНИХ ТАЛЕНАТА.— Наша школа трећи пут узастопно била домаћин смотре. Учествовали литерарци из општине Ивањица, док су општину Горњи Милановац представљали литерарци наше школе. Једногласном одлуком жирија (**Бошко Ломовић** — књижевник, **Мушерефа Арнаут** — наставник из Ивањице, **Миливоје Трнавац** — наставник из Горњег Милановца) за победника смотре проглашена је **Драгана Пандуровић**, ученик IV разреда ОШ "Милинко Кушић" из Ивањице. **Снежана Јелић**, ученица VII/1 наше школе, одлуком жирија је другопласирана, док је **Милош Зорић**, такође ученик VII/1 наше школе, поделио треће место са **Јасмином Ивановић**, ученицом IV разреда гимназије из Ивањице.

Победници смотре нашег округа кандидати су за полазнике Песничке школе, која ће бити одржана у јануару идуће године у Београду.

30.V.1998. ЛИТЕРАРЦИ У БРАНКОВИНИ.— За учеснике литерарног конкурса који је — поводом Дана победе, 9. маја — расписао Општински одбор СУБНОР-а — организован једнодневни излет са посетама родној кући војводе Живојина Мишића у Струганику, Муселимовом конаку и спомен-костурници 360 Таковаца стрељаних 1941. године у Ваљеву и Меморијалном комплексу у Бранковини.

Из наше школе на излет ишло 16 литерараца.

2.VI.1998. ВАКЦИНАЦИЈА. — Ученици V разреда, односно сви који су рођени 1986. године, вакцинисани против рубеоле (црвни ситни осип по кожи), заушак и морбила (мале богиње).

Вакцинацију обавила екипа Дечјег диспанзера Дома Здравља — медицинске сестре **Љиљана Илић** и **Радмила Јанковић** и доктор **Предраг Стругаревић**.

9.VI.1998. СВЕЧАНОСТ ЗА ОСМАКЕ.— Ученици VIII приредили "матурску" свечаност поводом завршетка осмогодишњег школовања. Другарско вече уз учешће предметних наставника и разредних учитеља одржано у Дому Војске Југославије.

10.VI.1998. СЕДНИЦА РЕДАКЦИОНОГ ОДБОРА ДРУГЕ КЊИГЕ ДЕСАНКИНИ ВРТОВИ.— Предствници Десанкиних школа из Београда (**Биљана Голубовић**, **Весна Брдаревић**, **Љубомир Радојковић**), Грделице (**Слободан Михајловић**) и Горњег Милановца (**Милета Мијаиловић** и **Миливоје Трнавац**) састали се у нашој школи и утврдили пројекат за објављивање друге заједничке књиге основних школа "Десанке Максимовић".

Прилози за нови зборник "Десанкини вртови" примаће се закључно са 31. децембром ове године.

М.Т.

УЧЕНИК ГЕНЕРАЦИЈЕ
И ВУКОВЦИ '97/98

1. **Драгана Стефановић** (VIII/1) — ученик генерације у матичној школи. Добитник је дипломе „Вук Караџић“ и посебних диплома за српски језик, математику и физику.

2. **Милутин Лазић** (VIII/1) — добитник дипломе "Вук Караџић" и посебних диплома за српски језик и географију

3. **Марија Марић** (VIII/2) — добитник дипломе "Вук Караџић" и посебне дипломе за српски језик

4. **Младен Ђорђевић** (Враћевшница) — добитник дипломе "Вук Караџић" и посебне дипломе за хемију

Представљамо

ДРАМСКО-РЕЦИТАТОРСКА СЕКЦИЈА

Већ четири године у нашој школи вредно ради драмско-рецитаторска секција старијих разреда. На овој фотографији јесте неколико чланова ове веселе и марљиве дружине: **Душко Глишовић**, **Вања Петровић**, **Мирјана Елек**, **Јелена Тешић**, **Верица Лазовић**, **Невена Милановић**, **Катарина Миличић**, **Милица Стефановић**, **Сања Ђоновић**, **Тања Јаковљевић** (сви из шестог разреда), **Марија Максимовић** и **Јелена Петровић** (VIII/1). Недостају ученице VIII/2 — **Јелена Буха**, **Марија Марић** и **Ивана Илић** и ученици VIII/1 **Милутин Лазић** и **Милан Божић**.

Ове школске године драмско-рецитаторска дружина припремила је у септембру програм за ученике првог разреда. Затим је у децембру, говорећи стихове **Бранка Радичевића**, учествовала у обележавању 150-годишњице објављивања прве збирке песама овог великог српског песника.

Изводећи одломак из Трипковићеве "Избирачице" ова секција се представила и на радију Г. Милановца.

Заједно са хором и ритмичком секцијом припремила је успешне приредбе за **Савиндан** и **Дан школе**.

Драмско-рецитаторској дружини у раду помаже **Софка Радојичић**, професор српског језика. С. Р.

НАГРАДНИ КОНКУРС ОО СУБНОР-а Г. МИЛАНОВАЦ

Поводом 9. маја, Дана победе, Општинска организација СУБНОР-а Горњи Милановац расписала је наградни, литерарни конкурс за обраду теме „На Брду мира, пред спомен-костурницом палих у борби против фашизма“ (за ученике основних) и „С тобом у слободи и ја растем, вољени граде“ (за ученике средњих школа).

На Конкурс су пристигла 42 рада (34 из основних и 8 из средњих школа): ОШ „Таковски партизански батаљон“ - 1 рад; ОШ „Момчило Настасијевић“ - 11 радова; ОШ „Свети Сава“ - 6 радова; ОШ „Десанка Максимовић“ 16 радова; Гимназија „Таковски устанак“ - 5 радова и ЕТШ „Књаз Милош“ - 3 рада.

Радове је прегледала комисија у саставу Миодраг Ристић (професор српског језика), Стојанка Павловић (професор историје) и Зора Марковић (учитељица) и једногласно одлучила да се у категорији основних школа награде:

1. **Томо Станковић, VIII**, ОШ „Свети Сава“ (прва награда у новчаном износу од 400 динара);

2. **Бојана Пискунић, VIII/2**, ОШ „Десанка Максимовић“ (друга награда у износу од 350 динара);

3. **Љубомир Терзић, VIII**, ОШ „М. Настасијевић“ (трећа награда у износу од 250 динара).

У категорији средњошколаца награђен су **Јелена Средојевић, II/3** (ЕТШ „Књаз Милош“), **Ана Пантић, II** (Гимназија) и **Ивана Ђоковић, II/1** (ЕТШ „Књаз Милош“).

Сви ученици Конкурса награђени су једнодневним излетом у Ваљево и Бранковину.

М.Т.

Јелена
Милић VII/1

НА БРДУ МИРА, ПРЕД СПОНЕМ-КОСТУРНИЦОМ ПАЛИХ У БОРБИ ПРОТИВ ФАШИЗМА

Брдо мира. Отварам врата историје. Ваздух испуњен мирисом прошлости. У ушима одзвањају приче о страдањима и слободарству. Стојим пред спомен-костурницом палих у борби против фашизма 1941 – 1945. године и у мислима прелиставам књигу бола и поноса. Са њених страница навиру реке крви и сузе.

Одједном пуцњи. Један за другим. Небо прекривено јатом птица што сеју смрт. Газе фашистичке хорде преко непроживљеног детињства и недочекане среће. Иза њих лепршају црне мараме и барјаи. Ко зна колики бол у недрима нетакнутим девојка млада носи док оплакује смрт оца, брата, рођака...

Благи поветарац враћа ме у стварност. Пре педесетак година фашистичка неман је побеђена. Частан допринос тој победи дао је и наш таковско-руднички крај.

Овде, на Брду мира, у спомен-костурници пред којом стојим, сахрањена су тела партизана и црвеноармејаца палих у борби против фашизма. У име живота и слободе дарујем им букет црвених каранфила. Као као израз дужне поште и вечне хвале.

II НАГРАДА

БОЈАНА ПИСКУЛИЋ, VIII/2
ОШ „Д. Максимовић“

НА БРДУ МИРА ПРЕД СПОНЕМ-КОСТУРНИЦОМ ПАЛИХ У БОРБИ ПРОТИВ ФАШИЗМА

*Горга војска виѝих, зелених борова,
чува вас ко очи, ко љаве хероје,
у сенкама ваших ѓраниѝних ѓрбовова,
шѝо ко ви на фронѝу
сад над вама стоје.*

*Са Русима браћом заједно љагосѝе,
љуѝовасѝе с ѝима до оноѝа свеѝа,
нек вас сећа сада како војевасѝе
у оѓради вашој сѝоѝина ракеѝа.*

*У леденом миру и вечној ѝишини,
шѝо се свуд око вас из бескраја слива,
оѝеѓне се уздах јела као мајке,
шѝо вас својим нежним ѓранама
целива.*

*Беле брезе, слике бескрајноѓ
љросѝрансѝва,
за умрле борце ѓве браѝске армије,
љосѓише људи шѝо су их волели,
ѓа их љосећају на сѝеѝе Русије.*

*Тих великих биѝака које сѝе водили,
сећаће се људи широм Шумаѓије,
јер, ви нисѝе умрли, ви сѝе се родили,
живећете вечно у срцу Србије.*

I НАГРАДА

Томо Станковић, VIII
ОШ „Свети Сава“

ПРЕД СПОМЕНИКОМ ПАЛИХ У БОРБИ ЗА СЛОБОДУ

*Овај сѝоменик љоѓиѓнуѝ је за вас
у себи чујем ѓлас,
за вас шѝо сѝе љали
и за слободу живоѝе гали.*

*За вас који у борбу љраву кренусѝе
и збоѓ ѝе борбе саи, до једноѓ
као нарѓис увенусѝе.*

*А сунце, сунце љече као
у оне раѝне дане
када су наше ослободѓице
од крвничке руке заѓаѝе,
љекле болне и ѝешке ране.*

*О, Боже! Зар никоѓ нема да сѝане
исѓрг свеѝоѓа сѝоменика у ове дане,
зар никоѓ нема да бане
и освеѝи ѝихове јуначке ране?*

*И док немо сѝојим
и минуѝе који љролазе бројим
мислим о усѝеху и слави
који су љосѝиѓли јунаци љрави, Срби.*

*Мноѓи су јунаци љали
и живоѝе за свеѝу слободу гали,
љрема ѝима ми смо врло, врло мали,
јер да није било ѝих
небисмо ни знали
шѝа све Срби имају и шѝа су имали.*

III НАГРАДА

Љубомир Терзић, VIII
ОШ „М. Настасијевић“

ЗА БЛИСТАВ ОСМЕХ И У СТОТОЈ

ЗУБИМА СВОЈИМ ПАЖЊУ ПОСВЕТИ

Ако желиш зубе блиставе и беле,
Мораш јести јабуке црвене и зреле.
Мораш пити млеко, мораш зубе прати,
Слаткиши зубима штете, то мораш
знати.

*

Мораћеш редовно ићи код зубара,
Не дозволи да ти преглед зуба страх
ствара.

Ако ти се неки од зуба поквари,
Знаш коме да се обратиш. За шта
служе зубари?

*

Протеза ти никад затребати неће,
Ако једеш свеже воће и поврће
А вештачки зуби?! Које јошто
треба,

Сигурно не оном ко једе кору хлеба.

*

За блистав осмех и у стотој,
Зубима својим пажњу посвети,
Јер, ако изгубиш зубе као млад,
Као стар, тешко ћеш их преболети!

Вања Петровић, VII

БАЦИМО ЖВАКАЋЕ ГУМЕ

Живот је постао луда трка,
све око нас хемија чиста,
још само јабука моје баке
руменим сјајем заблиста.

Свежа природа зове нас, децо,
Воћњаци, ливаде, шуме.
ројеви пчела постанимо
бацимо жвакаће гуме.

Враћам се здравој храни
вишњи и јагоди слаткој
ево бацам и кока -колу
за блистав осмех у стотој.

Верица Видојевић, VI3

Ликовни прилиг: Јасна Шајатовић IV₁

Беле коке испод стрехе вире. Зуби! Тај мали зубић који добијемо убрзо после рођења пратиће нас до краја живота. Мора да савлада разна искушења како бисмо, и када остаримо, имали показивача својих ведрих осећања: здравог смеха.

Када сам био мањи, толико сам волео слаткише да скоро никад нисам могао да се одупрем њиховом зову који је мамио и целог ме очарао. То је имало своју цену. Бол! Ужасни бол. Проклињао сам сваки залогај слаткиша. „Куку леле! , јаукао бих по кући када би ми неко поменуо зубара. Говорио бих да је престало чим би ми га оменули. Замишљао бих га као неку авет из ноћних мора, са огромним иглама које убадају у моја уста док сам везан на зубарској столици. Не бих ништа видео од огромниг рефлектора који ми засењава очи. Онда онај највећи и најужаснији предмет из ноћних мора. Клешта! Чини ми се као да доктор сече дрва, а не вади мој јадни зубић. Хтео сам да побегнем од те авети разбарушене косе и беле мантије који су ми уливали страх.

Све се то не би догодило да нисам окусио онај преслатки, медени колач који ми је уста претворио у ватреу буктињу.

Али, ипак сам отишао до зубара. Ноге су ми клецале, сав сам се ознојио. Промуцах име. Седох. Није био зубар, била је зубарка. Изгледа да је умела са децом. Питала ме онако слаткоречиво да ли сам уплашен. Док сам ја нешто избрбљао, у мом крилу зубић. Бол је престао. Напокон.

Излазећи из ординације, обећао сам себи да ћу слушати зубара и пробати да редовно перем зубе. Сада више немам кварних и тај паклени бол нисам осетио већ дуго времена. Надам се да ће тако и остати.

„Јао, види ону слатку чоколаду! Како се само топи у устима као мед!“ Овог пута ћу после слаткиша опрати зубе. Коначно сам и ту мајсторију научио Пена само чисти. Зуби се цакле.

За леп осмех на лицу није потребна генерална поправка, већ свакога дана мало добре воље и свако дете ће сијати од радости и без помоћи зубара. Време прлази. Нећемо ваљда бити крзави кад будемо хтели да се насмејемо некој баки!

Александар Стојановић, VII2

Блистав осмех! Сви бисмо желели бисерчиће испод стрехе. Али... Није ствар у слаткишима, ствар је у нашој вољи. Колико, заиста, желимо здраве зубе и блистав осмех?

Сматрајмо одржавање хигијене зуба као неку врсту задужења, или још боље „посла“ Ја ћу вам послужити као нека врста водича.

Први стадијум у нашем послу је добра паста и четкица од чврстих влакана. Нећемо се ослањати ни на какав стиморол, дирол, нити орбит. Користићемо се јединственом методом. Дакле, прање зуба распоредићемо у три временска периода, после сваког obroка. Јер, познато је да РН вредност у устима после сваког obroка опада. Други стадијум биће ослобађање страха од зубара. Наравно имаћемо и додатне часове за оне најплашљивије. Зубари нису зли људи који нам прете својим зујалицама. Они само желе да нам помогну, да отклоне каријес, који би нам касније задаво тешке зубобоље. Затим ће нас боље подучити о прању зуба. Рећи ће нам да зубе треба прати одозго на доле, најмање три минута итд...

Будемо ли се ридржавали њихових савета, неће бити ни бушења, ни зујања, а камоли инјекција и вађења зуба. Ништа неће нашкодити ако зубара посећујемо редовно и са здравим зубима. Месечно посета била би одговарајућа.

Надам се да моја упутства нису утицала на вас у негативном смислу. Придржавајте се „чика зубних“ и мојих савета и неће бити проблема за блистав осмех и уста.

Милена Поњавић, VII2

ЗБОГОМ, МОЈИХ ПЕТНАЕСТ ГОДИНА

Стојим на мосту, који води у будућност. Преда мном је празан простор, магла, још неиспуњени део мог живота. Ово је само мој мост. Ено на другим мостовима Лазара, Милана, Драгане, Стефана ... Свако има свој мост, који га води у, надајмо се, бољи живот.

Иза мене је петнаест дрвореда, петнаест година. Ноге ме носе преко ђуприје мог живота иако ја то не жалим. Сетно гледам у те дрвореде. Свако дрво се претвара у неки догађај из ђачког доба. Ено десанта папирних авиона на наставницу физике, незаборавног летовања у Грчкој, ено првих школских дана, бежања са часова српског, журки, екскурзија... Све те успомене ће живети у нама, а сутра ћемо их са сузама у очима препричавати својој деци, унуцима

одређене циљеве у свом животу. У нашим клупама ће седети нови ђаци, неки нови клинци. У средњој школи наћи ћемо нове другове, али и друге професоре. Размишљам. Можда ће нам бити боље. Старији смо, зрелији смо. Али, ипак више нећемо бити тако срећни и безбрижни. Сада нисмо ни људи, ни деца, већ нешто између.

Ходам преко моста иако то не желим, али не могу да се вратим назад. Полако се приближавам другој обли. Назирем неке зграде. Па то је Војна гимназија! Ено интерната, ено Београда. Несвесно сам прешао мост. Осврћем се назад, да погледам у детињство. Мост се руши, распада, нестаје. Нема повратка у најлепше дане нашег живота.

Збогом, мојих петнаест година.

Мој најбољи пружатељ
Ана Милисабљевић VIII₁

Надам се да ће свако пронаћи своју плаву звезду и да ће постићи

Љубав

Љубав је када те воли неко, када ти поклони ружу, Љубав је светлост дана и када те пољуби мама.

Љубав је поток који жубори, и када чује реке зов, он požури брзо ка њој да поделе сав свој бол

Даница Стефановић, VIII
Враћевшница

Милутин
Лазић, VIII₁

Са једног часа

НЕМОЈТЕ
ВИ МЕНЕ ДА
ФАРБАТЕ

ЈА САМ
ПРЕФАРБАН
СА ДЕВЕТ
ПОЛИКОЛОР
БОЈА

Једног јутра био сам веома расположен. Ни на шта нисм морао да мислим зато што сам претходног дана све научио и урадио.

Али, такво расположење није дуго трајало. Већ првог часа све је пало у воду. Наствник физике је прозвао баш мене првог да одговарам. Ништа не слутећи, устадох.

Већ после првог питања мени једноставно стаде мозак и ни „лево ни десно“. Од тог тренутка ја двапут више нисам знао него што сам пре тога знао. Али, наставник није тако

мислио. Рекао је да ништа нисм учио и да то није баш тако паметно. Међутим, ја сам и даље тврдио да сам учио, а и мој друг Младен је то тврдио, рекавши да нисам био ни на одбојци, иако ни он тамо није био. Но, то ништа није помогло. Наставник рече: „Немојте ви мене да фарбате! Ја сам префарбан са девет поли - колор боја“.

Са том наставниковом умотволином час се завршио.

Милош Димитријевић, VIII
Враћевшница

Вињета
Павле
Ђоловић
VII₁

Вињета
Добривоје
Солујић
VIII₂

РАСТАНАК СА УЧИТЕЉИЦОМ

Растанак са учитељицом боли
и у души трагове ствара,
сад све на свету молим
да ми се врати моја клупа стара.

У мојој школи
има доста наставничких лица,
само је једно најдраже,
а то је моја учитељица.

Кад некога волите у срцу и души
и кад то почиње да се руши,
осећа се туга због растанка
јер зна се: више нема састанка.

Сада и њу срце боли,
можда и она сада воли
да се врати оно што је некада било:
да нас учи и говори нам мило.

У души све више трагови остају
и на најлепше школске дане сећају,
а срце све више пати
и растанак не може да схвати.

Ученици IV разреда
Браћевшница

Машта

Летим, маштом и сањам,
видим нову планету,
али исто жуто Сунце,
исту звезду.

Летим преко брда и планина,
стижем птице и облаке беле.
Гледам доле, видим плаво море,
мале, уске реке и потоке.

Маштам да летим,
сањам планету, али сам ипак
на овој свету.

Добриша Миленковић, IV2

Ликовни прилог: Тијана Марковић IV
Браћевшница

Кестенов лист

Високо на врху старог кестена, међу
осталим листовима, налазио се и један
лист жељан пустоловина.

„Какав је то живот?“ - говорио је
суседним листовима - „вечито на истом
месту?! Ја желим путовати!“

Лишће је зашумило у одговор: „Ми
припадамо овом кестену!“

„Ја желим отићи!“

„Отићи ћеш, мали“ - рече кестен -
„причекај мало, па ћеш отпутовати!“

Захладнело је. Јесен је дошла у
шуму. Лишће је почело опадати. Тако
једнога дана отпаде и пустоловни
кестенов лист. Ветар га дохвати и
понео, па је летео, летео.

„То је живот!“ - радовао се он.

А онда ветар утихну и кестенов
лист паде на неку живицу.

„Шта?! Зар је већ крај? Зар на овом
бедном глогу да завршим живот?“ -
љутио се.

Љутња није помогла, стајао је непо-
мично на глогу. Сутрадан наиђе један
ћак трећег разреда.

„Баш ми треба лист за храбриј!“ -
рече

„То је већ боље“ - одахнуо је кестен-
ов лист - сад путујем даље.“

Тако је на крају доспео у дечаков
хербариј и ту се сасвим осушио.
Прилепљен за папир, изгледао је лепо,
али више није осећао жељу да путује. А
стари кестен је на пролеће добио ново
лишће.

Момчило Зорић, IV2

Шетња шумом

Топли зраци мајског сунца пробудили су ме једног свежег и осунчаног јутра и натерали да кренем да оближње шуме.

Ускоро сам стигао до велике и већ одавно будне шуме. Удисао сам свеж ваздух, слушао весели цвркулт птица и осећао мирис опојног цвећа. Зашао сам мало дубље у шуму и угледао једног сивог зеца како спокојно пасе сочну траву. Нисам хтео да га дирам и зато се полако враатих на руб шуме. Ту ме наново засенише топли зраци мајског сунца, а на сунчаном плаветнилу неба оцрта се једна велика птица, браон перја, великих канџи и кљуна. Летела

је врло високо и из великог кљуна испуштала је продоран крик. Од тог зашташујућег крика јато врабаца прхну из оближњег жбуња и нестаде са видика. Орао је био господар те велелпне, пролећне природе. Природа га је поздрављала веселим поклицима својих зелених листова.

Природа је мајка свих живих бића док јој не наруше мир и спокој, Мај се радовао природи као и она њему. Пролећни месеци и природа били су нераздвојни; они су чинили једну целину. Тако ће бити све до јесени када ће и пријатељство нарушити зло шибанье киша и страшни фијук ветра.

Никола Радивојевић, IV1

Најдража успомена

Као мали добио сам много лепих поклона од родбине. То су биле разне играчке и књиге. Најдража играчка коју сам добио био је велики авион на батерије. Играјући се са њим, маштао сам да се ја возим у њему. Размишљао сам који је то осећај возити се у „великој птици“ плавим небом.

Моје маштање о путовању авионом по плавим небеским сводовима се испунило. Заједно са родитељима путовао сам авионом. И док су моји родитељи били нервозни и уплашени чекајући полетање авиона, моја срећа и радост је била превелика. Од среће што се возим „великом птицом“, моје лице је било разиграно и куцало је све јаче и јаче. Када смо полетели, кроз прозор сам посматрао простране зелене прекриваче који су остали далеко испод нас. Лет је трајао око три часа. Моју радост летења увеличали су проласци авиона кроз облаке, и тренутак када смо летели над великим, осветљеним градом где нам је авион слетео на писту.

И данас авион играчка краси моју витрину, и увек ми враћа мисли на моју незаборавну успомену: летења авионом плавим небеским сводовима.

Петар Манојловић, IV2

Мамино прваче

Моја сестра Марина
ћаче је прваче,
кад јој узмем оловку,
она одмах плаче.

Много је радознала,
стално нешто пита,
занима је све,
највише воли да чита.

Своју лутку барбику
она много воли
а мени је оставља
само кад је у школи.

Играмо се, певамо,
увек у дуету,
волим своју сестрицу
највише на свету.

Душан Максимовић, IV

Празничко вече у мојој породици

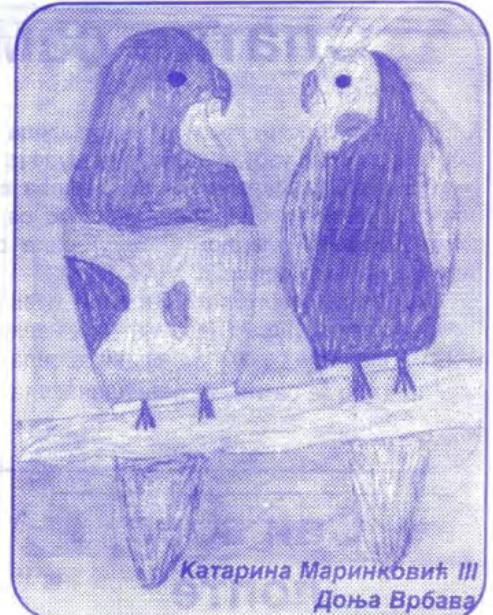
Од свих празника мени су најлепши Божић и Бадњи дан. Тих дана је цела породица на окупу. Ови празници су у јануару када сам ја на зимском расусту.

Мој деда рано устане и из обличне шуме донесе велики бадњак. Сестра и ја бисмо тог јутра изашле да видимо колики је бадњак јер она увек жели да он буде што већи. Нама би се тада придружио брат који је у то време боравио код нас. Увече би деда унео сламу у кућу, ми бисмо по њој тражили шећер, орахе и бомбоне. Тада бисмо се посвађали ко ће од нас прикупити више бомбона. Онда бисмо сви заједно

ломили погачу коју је баба узмесиала. После тога она нам је испричала један стари обичај: те вечери треба прочитати неку књигу јер ћемо тада бити добри ђаци. Све ми је то било лепо и занимљиво. Дедо нам је причао како се накар, када је он био мали прослављао Бадњи дан и Божић.

Сутрадан је освануо још један празник. Био је то Божић. Били смо срећни и задовољни, јер смо опет били сви на окупу.

Невена Маринковић, III
Враћевшица

Катарина Маринковић III
Доња Врбава

Био је сунчан дан. Устала сам и пожурила да дочекам тату који је тога дана требало да се врати.

Тата је дуго био одсутан. Мама је крила од мене где се налази, и на свако моје

Доживљај који ћу памтити

питање о тати причао разне приче. Брат и ја смо били мали па нам је тата недостајао. Мама је сваки дан звала неке људе да види какво је стање на ратишту. Тада сам схватила да је тата

далеко, да ће дуго остати тамо. Једва сам чекала дан када ће доћи.

Тата је дошао у униформи. Личио је на правог војника. У руци је држао лепу хаљину и играчку за брата.

Сви смо плакали од среће јер је тата поново био са нама. Овај доживљај ћу увек памтити јер смо тада сви у породици били срећни.

Јулијана Лазић, IIII

Неверни Том

Имам мачка и пуно га волим. Зове се Том. Сиво-беле је боје, мален и страшно умиљат.

Дошао је код мене једно вече док сам се играо у дворишту. Био је мали, мршав и преплашен. Схватио сам да је напуштен и гладан, да му треба помоћ. Нахранио сам га млеком и помазио, а он се потом увалио мени у крило и почео задовољно да преде.

Од тада живи кад мене и љубимац је целе моје породице. Спава у гаражи, на кревету, на једном меканом јстучету.

Том и ја се лепо слажемо. Сваки дан се играмо клупчетом. Бацим му клупче, а он скаче, титра га шапама, па ми га донесе. И тако стално.

Једног јутра га нисам нашао у гаражи. Није га било читавог дана. Увече сам отишао кад пробабе која живи у суседству.

Затекао сам Тома пред вратима. Прабаба ми је испричала да је ухватио два миша у њеној гаражи. Умишљавао се око мене, али није пошао са мном. Изгледа да му се моје млеко мање допада од бабини мишића.

Том је и сада код бабе, а ја га повремено посећујем. Још га волим, али сам помало и љут на њега. Прозвао сам га Неверни Том.

Бојан Јеремић, IIII

Моја звезда

Чекам своју звезду,
чекам је сада ја.

Та звезда има снагу,
та звезда није обична,

Звезда чека мене,
Звезду чекам ја.

Та звезда није стварна,
та звезда је само сан.

Бранка Ђоновић, IIII

Мој љубимац

Ја имам љубимца
он се зове Брита.
То је мој псић верни
што у лову хита.

Уши су му кратке,
а дугачак реп.
Поглед му је мио
и веома леп.

Дању се одмара,
а ноћу стражари.
Сваки шум осети
мој пријатељ стари.

Стефан Мијаиловић, IIII

Да ја имам моћ

Да имам моћ,
укинула бих ноћ.
Дала бих деци дан
да се играју повоздан.

Пожелела бих
да ливаде цветају,
да се људи воле
и мирно шетају.

Кад бих ја имала моћ,
игра би трајала целу ноћ.
Деца би имала миран сан,
сунце би сјало сваки дан.

Сања Радојичић, IIII

Моја школа

Моја школа носи име
једне познате српске песникиње.

Њена слика зид нам краси
да нам буду лепши часи.

Кров јој црвен као јабука,
а деца весела као азбука.

Нела Јовановић, IIII

Школа

Школа је свакоднево учење,
ни за једног ђака то није мучење.
Школа је мој најбољи пријатељ,
задатке нам задаје учитељ.

Школа је као сан,
у њу идем сваки дан.
Школа је моје знање,
а волим и играње.

Никола Маринковић, IIII
Доња Врбава

Моје село

Волим своје село
више од свих,
у њему све радим
и школу учим.

У мом селу има река
што кроз поља хрчи,
а над њом мостић
обале јој грли.

Моје село је најлепше,
зато му се дивим,
и знајте да сам радостан
што у њему живим.

Александар Ненадовић, IIII
Доња Врбава

Слатко сам се смејала

У мом суседству живи моја другарица Јуца. Када идем код ње на рођендан, увек осетим посебно узбуђење, јер код Јуце је најлепше.

Са сестром Маријаном сам отишла око дванаест сати. Полако су пристизали њени другови из одељења. Сви смо се радовали тренутку сечења слављеничке торте. Јуца је у једном даху угасила свећице, а ми смо плѣскали желећи јој испуњење свих жеља.

На молбу њеног брата Стефана прешли смо у другу собу на послужење, а он је понео торту. Стефан се спотако и нашао на поду са главом загнуреном у шлаг торте. Прво смо се сви уплашили, а онда гласно насмејали.

Када год се сетим тог рођендана, слатко се насмејем.

Јелена Стефановић III

Сви због лопте

Освануо је сунчан пролећни дан. Мирис процветале рескве помешао се са јутарњом свежином.

У мом дворишту, обасјаном топлим сунчевим зрацима, рано је почела утакмица дечака из суседства.

Навијачи су брзо испунили двориште. Ту је и мој млађи брат. Опијени пролећном свежином, клицали смо из свег гласа.

Сви скачемо од радости када се на прагу појави моја мама са тњиром пуним колача. Одлучили смо да скачекамо крај утакмице па да се сви заједно засладимо.

Јак шут голмана прекида нашу радост. Лопта погађа тањир, а колаче дочекује мој пас Џеки.

Док се несташни пас слади клачима и весело маше репом, мој мали брацо почиње да плаче. Навијачи се смеју, а уткмица се наставља.

Милица Милановић, III

Моја тета

Од свих драгих личности посебно волим тетку. Она има црну косу и смеђе очи. Лепо се облачи, а вози црвена кола.

Често ме води у шетњу и на видео игрице. Понекад тетка и ја водимо куцу до наше шуме. Често ме мази и тепа ми: „Злато моје!“ или „Моја маца“. Када изађем наоље, а не обучем се добро - она се наљути.

Када нисмо зеједно једва чекам да се видимо. Волим је јер ме лепо васпитава, спрема ми да једм и купује ми лепе ставри.

Међусобно се поштујемо и добро слажемо.

Бојана Целетовић, III/3

Моја школа

Моја школа, лепа и нова,
чаробна је кућа ђачких снова.

У своје крило све нас зове,
срећни смо због школе нове.

Она нам пуно знања нуди
да постанемо прави људи.

Јелена Стефановић, III

Десанка

Десанка, Десанка
била си нам мила бака.
Смишљала си приче и песме,
Служила си нашој глави,
била си добар човек
и писац прави.

Јасна Радовановић, I
Доња Врбава

Мамине руке

Мамине руке ме греју и мазе,
кад се разболим, оне ме лече и пазе.

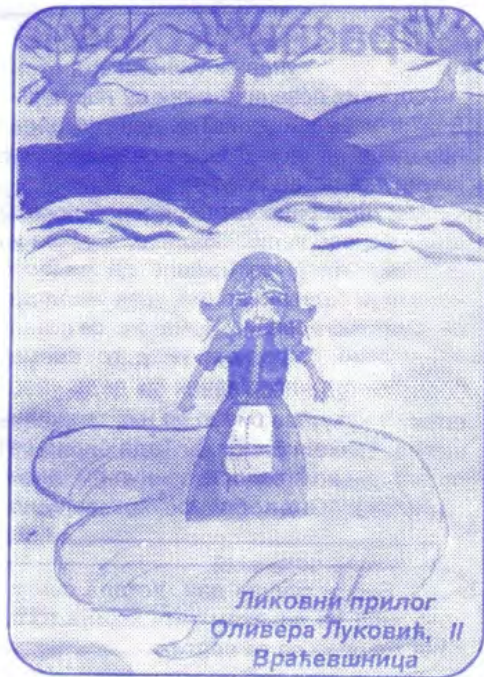
Мама ми помаже, увек нешто купи,
о мени брине и кад сам у школској клупи.

Немања Ђорђевић II
Доња Врбава

Волим кишу

Волим кишу како пада,
како пада изнад града.
Волим кишу када лије,
моме цвећу лице мије.

Ирена Пантелић, II₁

Ликовни прилог
Оливера Луковић, II
Враћевшница

Воћњак

У једној башти
расте разно
воће,
што многа деца
и воле и хоће.

Јабукe, трешње,
вишње и друго,
у мислима деци
остају дуго.

Маја Штрбац,
IV₂

Жеље

Пептирићу малени
свилених крила,
да ли читаш моје жеље:
где бих сада била?

Сунце моје сјајно,
ти звездице мила,
поздрави ми плаво море,
тамо бих радо била.

Да сам птица мала
и да имам крила,
летела бих топлим југу,
тамо бих радо била.

Зорица Миловановић,
IV₂

Ласте

Одлазе нам ласте
на далеки југ,
тамо где је топлије,
где је зелен луг.

Врате нам се ласте
када гране сунце,
кад трава порасте,
и заигра срце.

Каћа Ивановић, III

Лето

Ближи се лето
сунце се смеје,
ето га ето да нас
огреје.

Лето је сјајно,
лето је бајно,
донеси срећу -
мени највећу.

Скачем у реку,
у мирисну траву
порашћу летос
барем за главу.
Маја Миловановић
III₁

Прошлог четвртка сам први пут ишла на екскурзију.

Тог јутра рано сам устала, узела ранац и са другарицама пошла да чекамо аутобус.

Сви смо били узбуђени и радосни.

Ишли смо у Бранковину, место где је сахрањена песникиња Десанка Максимовић.

Прва екскурзија

Тамо смо видели пуно лепих ствари везаних за њу.

Обишли смо и град Ваљево и планину Дивчибаре.

Најлепше од свега је дружење, шала, смех и песма која се певала за време путовања.

*Александра Јоксић, I
Доња Врбава*

Пролеће је даровало

Када је стигло пролеће, природа се променила. Долазећи, пролеће је

даровало природу. Ливади је подарило зелени тепих са пуно разнобојног цвећа и шарених лептирића. Шуме је увило у зелене огртаче и развеселило их цвркутом птица. Животињама је даровало топло лепо време, и доста хране. Деци је подарило вијачу, бициклу...

Ивана Марковић, I/3

Једном сам се уплашио

Једном, када смо мој друг Милош и ја ишли на неку велику ливаду, доста сам се уплашио.

На ливади је било разних биљака:

дрвећа, цвећа, детелина и разних врста трава. Тамо смо се играли: рата, јурке - жмурке и тркали се.

Дошло је време да идемо кући са ливаде. Пролазио сам поред кућице у којој је спавао мој пас Рики. Рики се пробудио и ујео ме

Ја сам много плакао и страшно сам се уплашио.

Стефан Трифковић, I/2

Моја најдража игра

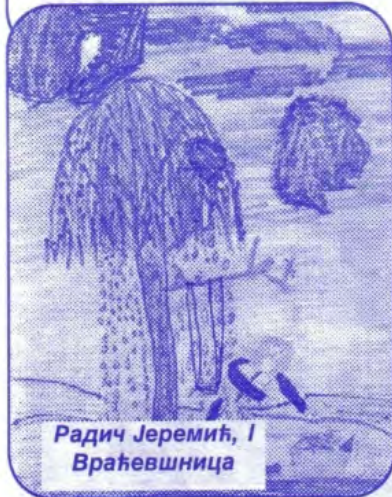
Моја најдража игра је између две ватре.

Другари изађу напоље, а изађем и ја. Онда почнемо да се играмо. Треба пуно деце да игра почне. За ту игру потребна нам је лопта.

Када се деца поделе у две екипе, прво се боре за лопту. Добије ће да гађају, остали су између. У којој екипи остане више непогођених играча, она је победник.

Треба да будем опрезни. Желим да што дуже останем непогођен и да моја екипа победи.

Бојана Петровић, I/1

*Радич Јеремић, I
Враћевшница*

Моје маче

Моје мало маче
цео дан мијауче.

Кад из школе дођем,
на вратима ме чека,
у очи ме гледа
и тражи млека.

Кад бака плете,
крупчетом се игра,
под кревет га баци
и баку изнервира.

Владимир Вујичић, I/2

Пролеће

Дошло је пролеће,
све се буди.

Цвета цвеће,
у воћњаку пчела
зуји.

А малени поток
жури.

Свако дете жели
радост да подели.

Катарина Степић, I/2

*Ликовни прилог
Биљана Јоксић, I
Доња Врбава*

ДРАГИ ЛИКОВИ

Деда

Мој деда се зове Никола Дукић. Он има седу косу и кестењасте очи. Средње је висине.

Увек ми говори да треба да будем добар и да редовно учим. Радује се када добијем петицу.

Деда и ја се добро слажемо.

Он сваки дан ради теже послове да би мени набавио све што ми треба за школу.

Много га волим.

Денис Дукић, I Враћевшница

Тата

Мој тата се зове Сунајко Недељко. Он има плаве очи и црну косу. Личим на тату. Много ме воли. Добар је према мени.

Мој тата много ради. Кад заврши посао, он је много уморан. Што год могу, ја му помогнем и тако му бар мало олакшам.

Тата се труди да ми пружи све што ми треба.

Ја тату много волим и желим да живи још сто година.

Маријана Сунојко, I Враћевшница

Учитељица

Моја учитељица се зове Миланка Вучићевић.

Она је најбоља учитељица на свету. Много је волим. Она се труди да сви будемо одлични ђаци. Кад нешто не разумемо, она нам објасни. Све нас пуно воли. Зато је морамо слушати. Кад негде идемо, она се брине о нама, чува нас.

Моја учитељица има црвенкасту косу и кестењасте очи. Висока је. Лепо се облачи.

Увек кад уђе на час, она је весела. Љута је само понекад: када се тучемо и када нисмо добри.

Јелена Михаиловић, I Враћевшница

Другарица

Ја имам пуно другарица и другова из одњења.

Моја најбоља другарица је Каћа. Увек идемо заједно у школу и лепо се дужимо. Кад смо у некој навођи, међусобно се помажемо.

Она има кратку и смеђу косу и ситне кестењасте очи. Иако је мањег раста, она је добра другарица. Њеној духовитости сви се смеју.

Наша омиљена игра је ласте - проласте, а највише волимо да се играмо са луткама. Много волимо да правимо фризура луткама и да им шијемо одела.

Каћа ми је најбоља другарица и много волим да се играм са њом

Наташа Буха, I/3

СТРАНИЦА ИЗ ДНЕВНИКА

Петак попoдне, 10. IV. 1998

Полазим у град пешке, јер нисам понео два динара за такси. Идем у библиотеку да мало задовољим читалачку жеђ.

Сунце пржи, тешка оморина. Капљице зноја сливају ми се низ чело. Стадох. Вадим из џепа марамицу величине "Таковских новина". Бацам је на главу и давим досадне капљице зноја.

Корачам даље. Још мало и ту сам, на одредишту.

Центар, библиотека! Напокон сам стигао. Узимам књигу неког непознатог писца: Лато - Дамбр. Тако нешто.

Ишлазећи силазим низ степенице и одједном ... Какав приказ! Девојчица црне дуге косе, плавих очију, црвених усана, и пуних, као крофне румених, образа.

Дрхтим. Руке су ми као струне, само што се не прекину, а оловне ноге дрхте као пихтије. Скамењен сам.

Гледам њен струк... Груди као јастучићи. Носи беле фармерке испод којих се крију витке ноге.

Замрзнут сам. Стојим непомичан. Срце ми се стеже, глас ми се губи а моја плућа вапе за ваздухом.

Кукови обли, једри ...
Још једном је мерим од главе до пете. Права лепотица. Као вила из бајке

Шта да радим? Распитао бих се за њено име, где живи, у коју школу иде, па и за број телефона, али нема помоћи. Ни да проговорим.

Мислим: да јој приђем? Да се упознам са прелепом краљицом.

Одвраћем се од тих мисли, али зашто да пропустим такву шансу. Ипак ме држи у месту.

У том часу наиђе аутобус. Моја лепотица уђе у њега и оде не знам куда.

Враћаш се кући. Тужан сам, али ме весели једна миаа: можда ћу је опет срести? А тада...

Синиша Ђорђевић, VII2

Луде године! Доба када нам ђаво уђе под кожу и не да нам мира. Када нам чуперци различити мисли мрсе, када не можемо на једном месту да се смиримо и када нас родитељи називају антихристима.

Моје луде године! Срце ми пуно забаве и смеха. За тугу не знам, а очи играју као на леду. Родитељи ми кажу да је у мене ђаво ушао.

Можда је то истина јер ја не могу да будем на једном месту. Неки кажу: то је пубертет, доба када нас нико не може зауставити и када знамо зашто живимо.

У моју главу и моје године ушао је један "неваљали" чуперак црни, који моје мисли мрси и мира мојој глави не да. Због њега нисам више ћутљива и мамина мала девојчица. Због њега растем и живим пуним животом, због њега ми срце лупа све јаче и јаче. Све ми је смешно, све ми

је луцкасто. На тугу праву наишла нисам јер ја то не желим. Успомене и папирићи – мојих лудих година докази прави. Седнем да учим. Нема појма! Срце ме тера у даљине. У моју главу, као да она не жели да прими знање из књиге ђачке, неће да уђу географске и математичке цаке.

Луде године! То се зна: мора их проћи свако. По свескама, књигама па чак и по клицама у срцима, стоји ОН И ОНА СЕ ВОЛЕ. Старији нас грде и критикују због неких наших несташлука, а не знају да су и они све то прошли, само пре нас и да луде године никог нису заобишле.

Мислим да године луде нису за грдње. Јер, кад ћеш, ако нећеш сад. А и пословица мудро каже: "Живи док си млад".

Анђелија Белић, VII1

МОЈЕ ЛУДЕ ГОДИНЕ

И напокон дође дан који сам пратио на календару. Лаганим кораком крећем са друговима ка школи. Улазим у аутобус узбуђен. Екскурзија је почела.

После краћег времена свратили смо у Липовачке шуме. Доручковавши и напунивши плућа свежим ваздухом, кренули смо даље. У Новом Саду

Петроварадинску тврђаву, Природњачки музеј, кућу Јове Јовановића-Змаја у Сремској Каменици и трг Новог Сада.

После веома узбудљивог и напорног дана свратили смо у хотел "Бачка" у Врбасу. Ту смо се лепо одморили и вечерали.

У девет сати отишао сам са друговима у дискотеку, где су биле другарице и другови из Ужица. Иако су били ученици осмог разреда, ми смо се упознали са њима. Стајао сам са друговима у углу и погледао једну девојчицу са плавом косом. Очарала ме је својим погледом. Приметио сам мали осмех на њеном лицу који је скривала од мене.

Кренула је музика за плес. Нико од мојих другова није смео да пита осмакиње да играју са нама. Ја сам пришао и замолио девојчицу плаве косе за плес. Наравно пристала је. Уз музику смо се упознали. Гледао сам је у очи док смо

играли. Као да је хтела да ми каже нешто, али је скривала то у себи. После сат и по играња, изашао сам напоље са њом да се одморимо.

После узбудљиве приче отишао сам у своју собу, али сам јој обећао да ћу касније доћи код ње. Када сам стигао у собу, разредни је све време стајао у ходнику и пазио да неко не изађе ван. Покушао сам једном да изађем, али ме је разредни јако изгрдио. Те ноћи сам размишљао о њој.

Ујутру смо доручковали и отишли у аутобус, тако да се нисам ни поздравио са њом. Ипак, претходне вечери узео сам број њеног телефона.

Тог дана сам био тужан, али у мени је ипак остала нада да ћу опет видети Наташу.

Петар Вучићевић, VII1

НА ЕКСКУРСИЈИ

Био је сунчан дан. Кренула сам у оближњу шуму да се прошетам.

Пошла сам уском стазицом која је водила све дубље у шуму. Зашла сам дубоко у шуму где је било најлепше. Села

сам на један пањ и посматрала природу. Чинило ми се да, ако се попењем мало више, могу дотаћи Суце које је личило на велику, жуту лопту. Цела шума се пресијавала од његових златножутих зрака. Дрвеће је обукло најлепше хаљине тако да ми се чинило да ће ићи на неки бал. Птичице су певале највеселију и

најлепшу песмицу. Бистри, планински поточић је мирно жуборио. Био је тако бистар да се могло огледати у њену. Из зелене траве

вирио је понеки мирисни цветић. Шарени лептирићи су лагано летели. Све је било лепо и чинило ми се нестврно. Нисам ни приметила како је време брзо прошло. Морала сам да идем кући.

Та шетња по шуми остаће ми заувек у памћењу.

Ивана Лазић, III, Сврачковци

У природи

Вишета -
Слободанка
Штрбац, VII-1

СЕДАМ

Сваке године за време зимског распуста одем са родитељима у село или на планину. Исто сам очекивао и ове зиме. Али тата и мама су иамли много обавеза и изгледало је да ћу овај распуст провести код куће.

Нисам им ништа рекао, а у дубини душе сам осећао тугу и незадовољство. Преокрет је натупио ненадано. Наставник српског језика предложио ми је да недњу дана проведем у Београду као полазник Песничке школе. Томе се нисм могао надати ни у најсмелијим сновима. Био је то начин и да се добро забавим, и да, у исто време, радим и напредујем у ономе што волим, а то је поезија.

Мама и тата нису имали ништа против мог одласка у Београд и ја сам се

убрзо обрео у Дому ученика „Јелица Миловановић“. Било нас је четрдесетак. Низала су се нова познанства, дружења, али није изостало ни учење. Био сам пресрећан што сам се сусрео са песницима и књижевницима чијим сам се делима дивио и који су моји узори. Поподнева смо провдили у обилажењу занимљивих места нашег главног града. Најлепше је било у позоришту. Тих седам дана ће дуго остати у мом

У БЕОГРАДУ

сећању. Они су ме подстакли да наставим да пишем песме. Желим да следеће године поново будем заједно са љубитељима поезије и са онима који стварају вредна песничка дела.

Вања Петровић, VI₁

Жеље и остварења

Желео сам да у овој школској години постигнем много тога, а шта сам остварио, не знам. Желео сам да постигнем бољи успех у школи, али од тога ништа.

Крај школске године је ту, а ја тек сад схватам да је требало много, много више учити.

И, шта сад? Где сам провео ову школску годину? Нигде! Није баш нигде. Седео сам у школској клупи, али нисам много знања стекао.

Наравно, наше жеље су једно, а остварења друго. Желети можеш много тога, али треба нешто и остварити.

Ма, све ћу ја то надокнадити следеће школске године.

Жељко Аксентијевић, VI₂

Ја сваке године желим да разред звршим са одличним успехом и постигнем фамозни просек - 5,00!

До краја школске године остало је десетак дана и полако али сигурно грабим ка свом циљу. Сигурно је да ћу бити одлична, али је просек од 5,00 још далеко од мене. Пред нама је последња седмица у којој се своде рачуни. Не поостаје ми ништа друго, него да загрејем столицу па да школску годину завршим у великом стилу.

Невена Нешковић, VI₂

Лето - као лет птице преко ужареног неба. Лето као летовање, као трчање песковитом плажом, као зарањање у таласе. И лето као летњи распуст који сви

БЛИЖИ СЕ,

жадемо га, без обзира на успех у школи, жељно очекују.

Дан по дан и брзо ће доћи крај школске године. Тада ће нам школско звоно личити на

цвркулт птица. Витлајући торба-

ЛЕТО

ма трчаћемо у сусрет топлим лету. Биће нас на мору, на планинама, радоваће нам се баке и деде у селу.

Ако би се правила анкета које је године доба најлепше, лето би било на првом месту. Веселије је од пролећа и богатије бојама и играма од јесени.

Мина Вујовић, VI₃

Ликовни прилог – Наташа Вукосављевић, VI₁

Прва љубав

Прва љубав се јавља у клупи, за поглед га молим, кришом се окрећем, јер већ га волим.

Колико је сладак, колико је леп, колико га волим – не зна свет!

Срце је пуно љубави, срце је пуно среће, срце га много воли и без њега неће.

Прва љубав се јавља у клупи, за поглед га молим, кришом се окрећем, јер већ га волим.

Драгана Ерић, VI₂
Враћевшница

ДРАГА ДЕСАНКА, ХВАЛА

Цео живот провела си с нама,
ми смо расли са твојим песмама.
Шешир на глави и твој оглед благ, још до данас
деци остао је драг.
За све наше несташлуке нађе оправдање,
са децом си проводила небројене дане.
Ти си била наша друга мати,
и ми ћемо тебе песмом оневати.
Моја школа носи твоје име,
име што се дигло у видине. Обећање дају наша
срца мала.
„Ми ћемо наставити тамо где си стала,
Нека ова песма буде теби хвала,
за све што си нама, деци, дала.
Твоје дело као непресушна река води нас ка
циљу и стрпљиво чека!!!

Марица Радовић, V₃

Сликар - Сања Ђоновић V₂

ПРОЛЕЋНО

Рано пролећно јутро
најавио је петао. Сунце рас-
плело рујне косе по небу и
засијало златним оком. На
мојим уснама буди
осмех, а у башти
росне травке.

Нежни лептирићи лете
са цвета на цвет. Чује се
зујање пчела које сакупљају
цветни прах. Бубице миле по
зеленој трави. Под сунчевим
прахом изгледа као прекра-
сни ћилим. Врпци као
сивкасте наоктрешене лоп-
тице котрљају се по грана-
ма.

ЈУТРО

Лишће трепери па се чини
као да дрвеће маше зелен-
им рукама.

Цветови су лепши него
икад. Разиграни поветарац
повија црвене и жуте руже у
мојој башти. На све
стране
мирише
пролећно јутро.

Небо плаво као море наг-
нуло се над птичицама и
ужива у њиховом цркуту.

У БАШТИ

Све је весело и разигрно:
људи, птице, лептири.

Кристина Царевих, V₂

ДОГАЂАЈ

Август је. Сунце још
штедро расипа своје зраке,
а лишће смишља начин да
напусти своје гране.

Пожелела сам да још јед-
ном, пре јесени, одем у
шуму. Јер, ако јесен стигне
пре мене, део лепоте ће
украсти за себе. Позвала
сам другарицу Марију.
Понеле смо флашу воде,
слаткиша и уз смех кренуле.

Стигавши, доживеле смо
део шумске лепоте. На
поветарцу су се гране благо
њихале, хладовина нам је
миловала зажарена лица.
Бистри поток је тихо жубо-
рио, а птице су га пратиле
својом песмом.

Зраци су се пробијали
кроз гране дрвећа и заврша-
вали у понеком опалом
листу и на каменчићима у
бистром потоку.

Изненада је у
жбуну нешто шу-
снуло.

У ШУМИ

Ивана Јелић, V
Браћевшница

Помислиле смо да су
дивље свиње.

Једино чега смо се у том
часу сетиле било је да се
попнемо на дрво. Тако смо и
урадиле.

Гране су пуцкетале; биле
су недовољне да издрже
нашу тежину.

Стајала сам на нижој
грани и за тили час обрех се
на земљи.

Мало касније Марија ми
се придружила. Од нашег
пада свиње су се уплашиле
и отишле.

Марија је почела да запо-
маже: „Боли ме глава, нога,
рука...“ Запомагала је док
није набројала све делове
тела. Истина више се и угру-
вала јер је била на већој
висини.

Од тада Марија и ја више
не идемо саме у шуму да
бисмо уживале у лепотама,
нити нам пада на памет да
се попоњемо на дрвеће.

СЛАТКО СМО СЕ НАСМЕЈАЛИ

Једне недеље - кад смо
се спремили за спавање,
опрали зубе и спаковали
књиге - мајка је питала мога
брата:

„Ђорђе, да ли си опрао
књиге и спаковао зубе?“

Кад смо разабрали шта је
рекла, сви смо се слатко
насмејали, а нарочито мој
брат коме је питање било
упућено.

Данијела Јоксић, V
Браћевшница

АСОЦИЈАЦИЈЕ

1. Директор школе - Краљ џунгле
2. Наставница географије и наставник биологије - Лепотица и звер
3. Наставници енглеског и математике - Станлио и Олио
4. Одељење VII/1 - Банда опасних
5. Пушење иза школе - Пожар у Кентакију
6. Наставници српског и физике - Браћа близанци
7. Ученици седмог разреда - Несташне године
8. Наставница техничког - Касандра
9. Школска кухиња - Затворска трпеза
10. Наставник ликовног - Борбе из џунгле
11. Напуштање часова - Бекство у ланцима
12. Наставница историје - Вештица тинејџерка.
1. Школа - Свет који нестаје
2. Наставници - Непристојни људи
3. Наставници енглеског, Биљана и Владе - Љубавници на дуге стазе
4. Наставник Перо и његови лопови - Трговци
5. Наставник Андрија - Анђео осветник
6. Наставница историје - Скоро савршена
7. Домар - Звонар Богородичне цркве
8. Седница наставничког већа - Тајна церемонија
9. Физика - Предмет мржње
10. Математика - Црвено усјање
11. Географија - Време срца
12. Домаћа лектира - Прича из Кента
13. Час одељењског старешине - Кривица
14. Оцене - С ветром у леђа (Добри стари осећај)
15. Пано са ђачким радовима - Сенке на зиду
16. Дежурни - На лицу места
17. Крај школске године - Дан покајања
18. Летњи распуст - Врелна Акапулка

Драгана Караулић и
Марија Глишовић, VII/1

Нада Цветковић, VII/1

ЛАПСУСИ (VI)

- 8/76. Арабљани су се бавили номадским хришћанством.
/Мирко Чивовић, VI/1 - час историје/
- 9/77. Усни отвор се налази у ждрелу.
/Виолета Петровић, VI/1 - час биологије/
- 10/78. Иво Андрић је написао мост на ћуприји.
/Јелена Лукић, VI/1 - час српског језика/
- 11/79. Деда ме звао јер се овца отелила.
/Владимир Ивановић, VI/1 - час српског језика/
- 12/80. Карађорђе је био веома наг. (Требало је: нагао; прек)
/Милош Зорић, VII/1 - час историје/
- Лапсусе записале: Ивана Ломић, V/3, Слађана Радовановић, VIII/2, Виолета Стефановић, Весна Сретеновић, Тања Јаковљевић, Мирјана Елек, Марина Шундић, VI/3 и Бојана Спалевић, VII/1
- 1/69. Инфинитив је несамостални помоћни глагол.
/Станко Илинчић, V/3 - час српског језика/
- 2/70. Свети Сава је син Растка Немањића.
/Дарко Јоксић, VIII/2 - час српског језика/
- 3/71. Стакло се добија од дрвета.
/Миодраг Илић, VIII/2 - час географије/
- 4/72. Етанска киселина је безбојна жута течност.
/Живорад Весковић, VIII/2 - час хемије/
- 5/73. Горане, како се ти зовеш?
/Снежана Неђић, професор - час историје/
- 6/74. У северној Европи преовлађује голфска клима
/Дејан Ристовић, VI/3 - час географије/
- 7/75. Кријумчари су ловокрадице.
/Милош Матовић, VI/3 - час српског језика/

ДВА ГРАМА СМЕХА

- Зато што ти људи навијају за „Партизан“
/Милош Матовић, VI/3 - час енглеског језика/
- 4/4 Шта каже Марко Краљевић на крају песме?
- Могу ли у ве-це?
/Дејан Николић, VI/3 - час српског језика/
- 5/5 По чему је познат Иво Андрић?
- По томе што је уписан у Гинсову књигу рекорда.
/Владимир Јевтовић, VI/3 час српског језика/
- Забележиле: Виолета Стефановић, Весна Сретеновић и Мирјана Елек.
- 1/1. Ко није у школи?
-Нико!
/Владимир Ивановић, VI/3 - час српског језика/
- 2/2 Ко је узорао боре на лицу ратара из истоимене песме Вељка Петровића?
- Његова жена.
/Марко Милошевић, VI/3 - час српског језика/
- 3/3 Зашто се далтонизам тако зове?

МАЛА АНКЕТА

Зашто дечаци
вуку девојчице
за косу

Пита ко мора - зато што му је уредник
задао - одговара „има петљу“

- * Немају шта друго да раде.
- Бојан Јоксић, V-2
- * Зато што су заљубљени
- Марко Исаиловић, V-2
- * Вероватно су заљубљени.
- Наташа Вељовић, V-2
- * Питај неког паметнијег од мене.
- Бојана Пајовић, V-2
- * Немају друга посла.
- Александра Топаловић, V-2
- * Убијају досаду.
- Кристина Царевећ, V-2
- * Зато што се не подшишују као Бојана.
- Никола Ликић, V-2
- * Зато што су лепе.
- Невена Јовановић, V-2
- * Зато што им се удварају.
- Владимир Мијатовић, V-3
- * Зато што су глупе.
- Немања Ковачевић, V-3
- * Зато што су лепе.
- Дејан Пантелић, V-3
- * Исказују љубав на први поглед.
- Никола Бојовић, V-3
- * Имитирају Оринока и Љовисну.
- Драгана Јанковић, VI-3
- * Удварају им се.
- Бојана Цветковић, V-1
- * Да би их натерали да се поново чешљају.
- Бојана Топић, VI-1
- * Па... Зато што оне неће да вуку нас.
- Бојан Јовановић, VII-1
- * Проверавају да ли је перика.
- Владимир Симеуновић, VII-2
- * Да провере да ли су се чешљале.
- Стефан Баралић, IV-2
- * Да би им покварили фризуру.
- Катарина Царевећ, V-3
- * Желе да им се приближе.
- Борђе Стојановић, V-3

Питале: Ана Дебелнојић, V-2,
Ивана Ломић, V-3
и Марина Радовић V-3.

Врѝ деѝињсѝва

Лист ученика ОШ „Десанка Максимовић“ - 32300 Горњи Милановац
Улица Милутина Тодоровића Жица 66 * Тел: 032/710-006* Тел/факс: 032/725-374

ГОДИНА III
БРОЈ 7
ЈУН 1998
***
Тираж
1000 Примерака

Директор
Милета Мијаиловић
Главни и одговорни уредник
Миливоје Трнавац, наст.
Литерарне и ликовне радове
млађих основаца одабрала
Марина Миловановић,
наст. разр. наставе

Редакциони одбор ученика
Јована Миловановић, VII-1
Слободанка Штрабац, VII-1
Ивана Ломић, V-3
Бојана Пискулић, VII-2
Снежана Јелић, VII-1
Избор ликовних радова
Душан Лазаревић, наст.

Мишљењем Министарства
просвете Републике Србије -
број: 413-00139/97-01, од 20 . VI
1997. године - лист испуњава
услов за ослобађање од
плаћања пореза на промет
***
Слог и штампа
Епоха - Пожега
Тел/ факс: 031/815-815

РАСТАЈЕМО СЕ, ПАМТИЋЕМО

Све ће ово сутра бити иза мене. Кренућу у неки нови живот, као и сви ви, али ћу се вас увек радо сећати. Памтићу вас баш онакве какви сте сада: луцкасти, срећни, заљубљени.

Драгољуб Лазовић, VIII-1

Бићемо пословни људи који ће, носећи ташне у руди и журећи на посао намрштених лица, у срцу крити тугу за прокујаим детињством. Зато не желим да postanем одрасло човек, који има много брига.

Милан Илић, VIII-1

Једна школска година клупа памтиће Љишкине и моје лудорије док смо се срећне смејале свему и свачему. Не могу да верујем да више нећемо на часу седети једна поред друге и једна другој поверовати тајне...

Јелена Ристовић, VIII-1

До јуче сам једва чекала да завршим осми разред. А данас? Данас не желим да дође крај нашем дружењу. Жлим да заувек останемо деца и да се никад не растанемо. Да овај дан траје колико и година. Сада схватам колико ћете ми сви недостајати.

Следећег септембра седеће у учионицама VIII-1 и VIII-2 неки други ученици. Неки нови клинци нервираће наставнике, плакаће због лоших оцена и радовати се петицама. Нас ће живот однећи далеко, некој другој наставници Вери, Мици, Лели, или наставнику Андрији, Перу, Радиши. Седећемо у школским клупама поред неког новог Лазара, Стефана, Милутина или Драгане, али, наравно, то неће бити они другари са којима сам провела најлепше дане детињства.

Александра Крстовић, VIII-1

Отварам очи и видим себе међу многим члвновима своје породице, свог одељења. Сви смо делови једне велике, лепе шарене слагарице, сви смо срасли у једну целину. И сада треба да се растајемо. Зар морамо?

Ана Милисављевић, VIII-1

У сећању ће нам остати многи смешни и занимљиви догађаји, прве љубави, преписивања за време контролних задатака, неке наше мале и велике тајне, наставници који су увек били ту, уз нас.

Слађана Јанковић, VIII-1

Ученици VIII-2 са одељењским старешином Софком Радојчић и Милетом Мијаиловићем, директором школе.

Памтићемо заједничке журке и рођендане на којима смо упознавали прве симпатије, попили прво пиво и запалили прву цигарету.

Горица Стефановић, VIII-1

Као млађи увек смо у осмацима гледали делом одрасле људе, дивили им се, налазили у њима прве симпатије, због којих смо губили разум. Сада када је то место припало нама, још се осећамо као деца. Иако смо најстарији у школи, нисмо успели да преко ноћи одрастемо. Сачували смо, срећом, у себи мрвице детињства, које понека углађена фризура или висока потпетица покушавају да прикрију.

Необично дугим ногама одлазимо у свет. Настављамо своје школовање градећи себи пут за лепшу будућност. Сигурно ће се путеви неких од нас некада укрстити и наша дружења из основне школе наставити. Зато се са својим друговима нећемо растати тужни, већ са осмехом, желећи једни другима срећу и успех.

Драгана Стефановић, VIII-1

Понећу лепе успомене из школе, али ћу се сећати и ружних детаља. Волео бих да цео живот останем млад и да идем у школу. Сутра ћемо сви ми отпловити својим током, нестати у речи пуној различитих судбина, сећајући се свог детињства, другова и наставника.

Саво Ковачевић, VIII-1

Када нас је прво школско звоно одвојило од мајчине руке, утеху смо потражили у нежном погледу учитељице и благом додиру другарице из школске клупе. Од првог нашег сусрета протекло је осм година. Иза нас је остао пут посут ружама, пут другарства и лепих успомена. Само што смо помислили да смо једна породица о којој брине разредни старешина, дошло је време за растањах.

Али нека, било нам је лепо.

Ана Петровић, VIII-2

Ученици VIII-1 са одељењским старешином Андријом Спасојевићем

Припремила Софка Радојчић,
проф. српског језика